

der, hvor nu Aalegaardsspørgsmaalet er, og vi paa en Tid, hvor dette maaske var bragt ud af Verden, skulde have akkurat den samme Historie om igen med de saakaldte velerhvervede Rettigheder, Ejendomsrettigheder, og Gud ved, hvad det altsammen hedder, som efterhaanden skal udstrækkes ikke blot til den faste Jord, men ogsaa til det fri Hav.

Men jeg skal omtale et Ændringsforslag, jeg har stillet, og som er tiltraadt af Udvalget. Det er under Nr. 12 om Fredning i det salte Vand udenfor Aaers, Fjordes og Bækkes Udløb. Vi have i Udvalget indset, at det er umuligt at træffe nogen Sikringsbestemmelse ved Formulering af en Lovparagraf. Vi have derfor villet lægge det i Ministerens Haand eller i Fiskerikontrollens og nogle tilkaldte Mænds Haand paa hvert enkelt Sted at indsette Fredningslinier og Fiskemærker, efter hvad de lokale Forhold tillade og tilsiige, saaledes, at man til enhver Tid kan sikre den vandrede Laksefisk saavel fri Tilgang til som fri Afgang fra det ferske Vand.

Der er imidlertid en anden Ting, som vi nødvendigvis maa have med ved denne Lov ved 3die Behandling. Jeg har ikke stillet noget Ændringsforslag derom, fordi jeg mener, det maa komme fra Ministerens Side. Det er et Ændringsforslag til § 45. Som det nu er i Saltvandslovens § 45, kunne Fiskerne i Fjordene ved Regulativer forrykke Fredningstiderne, men hvis disse Fredningstider angaa Fisk, der have Opgang ogsaa i fersk Vand, skulle vi passe paa, at de ikke forrykkes til den forkerte Side, saa at Fredning i det ferske Vand bliver illusorisk og umulig. Jeg har derfor i Ferskvands-Udvalget tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som har sin rette Plads paa Saltvandsfiskeriloven, og som gaar ud paa, at „Saafremt Fjordfiskere benytte deres Ret ifølge Saltvandslovens § 45 til at oprette Fredningsregulativ for Laks, Ørred eller Forel, skal Fredningstiden mindst være lige saa lang som den her nævnte. Medens den kan sættes til at begynde indtil en Maaned tidligere end her nævnt“ — fordi Fisken kommer i det salte Vand, før den kommer i det ferske Vand — „med tilsvarende Afkortning bagud, kan den ikke sættes til at begynde senere end her nævnt, selv om Forlængelse

gives bagud“. Det er et Spørgsmaal, som vi vistnok blive enige om fra alle Sider, og jeg haaber at se det fremme ved 3die Behandling fra Ministerens Haand.

Men ved samtidig at arbejde baade i Ferskvandsudvalget og Saltvandsudvalget indser jeg mere og mere, at det er en fejl Arbejdsmaade, Folketinget benytter ved at have to Udvalg om disse Ting. I mange Retninger ere Spørgsmaalene saa ensartede og gribe saaledes ind i hinanden, at jeg vilde anse det for heldigt, om vi i Fremtiden havde et Fiskeriudvalg, der behandlede alle Sager, uanset om de angik Ferskvands- eller Saltvandsfiskeri. Nogle af de vigtigste Bestemmelser i Ferskvandsloven ere jo Fredningsbestemmelserne for de vandrede Fisk, Laks og Ørred, men dem have vi ogsaa ved Saltvandsloven. Man er derfor nødt til at arbejde Haand i Haand, og det bedste vilde da være, om det samme Udvalg havde med Sagerne at gøre. De to Ting kunne ikke skilles fra hinanden. I andre Retninger mener jeg nok, man kunde skille Saltvandsfiskeriloven i Stumper og Stykker.

Formanden: Disse Betragtninger høre ikke ind under denne Forhandling.

Alfred Christensen: Høre de ikke ind under den?

Formanden: Nej, det er kun Lovforslagets Paragraffer og de stillede Ændringsforslag, der ere til Forhandling.

Alfred Christensen: Ja, saa bøjer jeg mig. Det omtalte hører altsaa ikke med til Forhandlingen, og da det næste, jeg vilde siige, heller ikke hører med til de stillede Ændringsforslag, skal jeg for ikke at paadrage mig en ny Misbilligelse siige, at jeg nu er færdig med at omtale, hvad der hører til den afgivne Betænkning og de stillede Ændringsforslag, og jeg skal ikke trætte det høje Ting mere.

Emil Petersen: Al Fiskerilovgivning maa tage Sigte paa at skabe de bedst mulige Vilkaar for Udøvelsen af Fiskeriet i vore Farvande. Men skal dette naas, maa man stræbe henimod at skabe lønnende Arbejde for de flest mulige Fiskere, og